

Dacă gândul...

Silvia Filip

Dacă gândul...

Dacă gândul ar avea pași,
s-ar transforma degrabă din pași șovăielnici și nesiguri
în marea întindere a florilor nemuritoare
și ar alerga fără să se împiedice
sau mai bine, în zbor lin, înalt, pe aripa unui pescăruș,
către toți aceia ce așteaptă alinare prin cuvânt.
Dacă gândul ar avea brațe, nu din carne și oase,
ci ca salcia cu lujeri elastici,
s-ar mlădia sub soarele lui aprilie
și s-ar bucura sub stropii ploii ce-l vor răcori
și-l vor pregăti pentru treptele îngăduinței,
recunoștinței și speranței viitoare.
Dacă gândul ar simți răceala iernii,
nu ar da nici un pas înapoi
și ar înainta prin viscol cu și mai mare înverșunare,
pregătit ca după ce va dispărea urgia,
să își ia o pauză de cafea...
Dacă gândul ar avea nisip așternut pe umeri,
l-ar cerne fin, cu cea mai potrivită sită,
spre a ajunge acolo unde trebuie, când trebuie, cât trebuie...